Nr 1688

av herr Andersson i Örebro m. fl.
om större tidsintervall mellan antagande och ikraftträdande av arbetsrättslig lagstiftning.

Vi lever i ett alltmer komplicerat samhälle. Detta tar sig bl. a. uttryck i en ökad lagstiftning inom snart sagt varje område. Orsaken till att vi lagstiftar på de flesta områden är att vi vill att fysiska och juridiska personer skall följa ett visst handlingsmönster som den folkvalda majoriteten har skapat.

En förutsättning för att detta skall ske är att medborgare och företag har möjligheter att sätta sig in i vad lagar och förordningar innebär.

Inom arbetsrättens område förekommer en intensiv lagstiftning. Lagarna kommer tätt och reglerar förhållandena på arbetsplatsen på ett nytt sätt. Dessa lagar har framsprungit ur ändrade värderingar av exempelvis demokratin på arbetsplatsen m. m. För att dessa lagar skall fungera på ett vettigt sätt även i början efter lagens ikraftträdande är det viktigt att såväl arbetstagare som arbetsgivare får ordentligt med tid på sig för att sätta sig in i lagen och utbilda folk där så behövs, detta inte minst för att företagen skall kunna leva upp till innehållet i dessa. Som det nu är, är tiden mellan lagars antagande och ikraftträdande ofta alltför kort inom arbetsrättens område. Som exempel kan nämnas lagen om ledighet för studier som antogs av riksdagen den 13 december 1974. Lagen trädde i kraft den 1 januari 1975. "Lag om facklig förtroendemans ställning på arbetsplatsen" antogs av riksdagen den 30 maj 1974 och trädde i kraft 1 juli 1974. En så övergripande lag som "Lagen om trygghet i anställningen" antogs av riksdagen i december 1973 och trädde i kraft den 1 juli 1974.

I detta sammanhang är det viktigt att komma ihåg att en hel del av de på senare tid tillkomna lagarna innehåller så kallade dispositiva moment, dvs. förutsätter förhandlingar och avtal om vissa frågor som kan ersätta lagreglerna. Det blir då särskilt otillfredsställande med korta mellantider mellan beslut och ikraftträdande.

Även för de verk som skall utfärda följdföreskrifter uppstår stora problem ty följdföreskrifterna kan ta lång tid att författa, då det ofta rör sig om komplicerade frågor.

Frågan om hur lång tid som behövs mellan lagars antagande och ikraftträdande inom arbetsrättens område behöver en allsidig belysning. Därför bör en utredning tillsättas med representanter för arbetsmarknadens parter.

Med stöd av ovanstående hemställes

att riksdagen hos regeringen anhåller om en utredning för att kartlägga behovet av längre tidsintervaller mellan lagars antagande och ikraftträdande inom den arbetsrättsliga lagstiftningen.

Stockholm den 24 januari 1975

SVEN G. ANDERSSON (fp)
i Örebro

LARS SCHÖTT (m)
SIGFRID LÖFGREN (fp)
SVEN-OLOV TRÄFF (m)
JOHAN A. OLSSON (c)
i Järvsö

KURT SÖDERSTRÖM (m)
ERIK HOVHAMMAR (m)
HANS NORDGREN (m)
GUNNAR Hyltander (fp)

GOTAB 75 8856 S Stockholm 1975